

lig klart, at hvor man ikke har Alderdomsforsørgelses- og Sygekasjer, vil man heller ikke faae det Statstilskud, der er Tale om i §§ 3 og 4, og naar man saa desuagtet skal selv forføre sine egne Fattige ved et offentligt og frivilligt Fattigvæsen, foruden at man gjennem Statsfatterne skal yde sin Andel til Statskassens Tilskud til andre Kommuner, vil der altsaa komme til at hvile en forholdsvis større Byrde paa de fattigere Kommuner, navnlig i Sylland. Hvorledes Forholdet i Tiden kan udvilde sig, veed jeg ikke; men at der for Diebliffet ikke vil kunne opnaas den Udjevning af Fattigbyrden, som de Herrer tilsigte, tror jeg at turde paasta. Sa, hvis Pengene i Statskassen form regnedes ned fra Himmelen, saa var det noget Andet; men i en saadan paradisiisk Tilstand leve vi jo dog ikke. At vi have brugt Penge af Statskassen til Diemed, der vare mindre heldige, kan jeg være enig med de Herrer i; men jeg har da ogsaa tidt været med til at stemme mod den Slags Brug, uden at jeg dog har kunnet forhindre, at Pengene desuagtet bleve bevilgede. Naar det ærede Medlem mente, at Tilskudene til disse Kasjer ikke ligesom behøvede at tages af Skattebyrernes Lomme, men kunde tages blandt andre Steder fra Ballø og Bemmetofte, saa kan jeg være enig deri, og jeg er ligeledes enig med det ærede Medlem fra Bornholm (Kofod), med hvem jeg ellers kun sjelden er enig, i den Udtalelse, som han har fremsat i Betænkningen over disse Klostere, at vi skulde bruge en Del af deres Midler til en Arbejderinvalidesfond og maaste ogsaa til at hjælpe Landets Fattigkommuner med eller til at støtte Hjælpekasjer. I dette Punkt skal derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds ikke mangle min Understøttelse.

Jagerslev: Jeg skal ikke ret længe udstrække Forhandlingen af Sagen; men der er nogle enkelte Bemærkninger, jeg anser det for rigtigt at gjøre, for at svare paa Noget, der er sagt specielt til mig. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen), mente, at jeg havde advaret mod „Snyderi“; han brugte netop dette noget stærke Udtryk. Jeg tror dog ikke, jeg er gaaet saa vidt, at jeg har betegnet Noget som Snyderi, og det er vistnok en noget fri Oversættelse af, hvad jeg har sagt og en usornøden Betegnelse. Jeg har vedkjendt mig, at Bestemmelserne i Lovens § 4 ere saaledes, at Noget, der nok kunde kaldes en Omgaaen, bliver temmelig let, fordi Betingelserne ere saa overordentlig lette at opfylde for Individet, fordi det er saa let at skaffe sig nominal Afgang til, hvad der der kaldes Selvhjælp. Dernæst er det for Bestyrelsen for Fattigkassen eller Understøttelseskassen saa fristende at lægge det mest Mulige over paa Statskassen og det mindst Mulige over paa Kommunekassen. Det ærede Medlem udtalte ogsaa,

at vi Andre vilde kun tale derom, men Intet gjøre; det var kun den ærede Ordfører og hans Medforslagsstillere, der vilde gjøre Noget. Jeg tror, at Behreidelsen er uretfærdig, jeg tror, at ogsaa vi Andre ville gjøre Noget; men fordi vi ikke tro — og jeg har tidligere sagt, at jeg er af denne Mening — at det er rigtigt at gaa den Vej, som de ærede Forslagsstillere gaa, er man ikke berettiget til at sige, at vi Intet ville gjøre. Jeg har blandt Andet udtalt, at, skjøndt jeg nok kunde reise principielle Indvendinger mod §§ 71 og 72 i Regjeringens Forslag, vilde jeg dog være villig til at stemme for dem af praktiske Grunde, og naar man saa tillige vil stemme for at fremme et andet Forslag, tror jeg dog, at Noget gjøres. Det, man ikke vil være med til at gjøre, er først at sammenblende disse to Ting, og det, man dernæst ikke vil være med til at gjøre, er at give denne Hjælp til Selvhjælp en helt anden Virkning, nemlig at vende det saaledes om, at man overdrager hele Fattigvæsenets Forpligtelse til Understøttelseskasserne, men uden i øvrigt at lade Modtagerne af Hjælpen være stillede saaledes, som Fattigloven i andre Retninger forlanger; dette anser jeg for urigtigt og principstridigt, ligesom jeg ogsaa anser det for uretfærdigt imod Andre, som ikke faae godt deraf. Jeg anser det for i og for sig uretfærdigt og stridende imod de sunde Principer, som her komme til Orde i Lovgivningen, ogsaa i Lovgivningen om Ydelse af Fattigvæsenet. Jeg skal gjøre opmærksom paa et Tilfælde, som kan indtræde efter § 4. Der gives den Bestemmelse, at Understøttelseskassens Bestyrelse skal bevilge akkurat det Samme som Fattigbestyrelsen ellers, idet det med akkurat de samme Udtryk, som bruges i Loven om det offentlige Fattigvæsen, bestemmes, at Vedkommende skal have det Nødterftige til sig og Sine til Livets Opbald eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. Nu sætter jeg, at Bestyrelsen for Hjælpekassen ikke giver en Mand det, som han finder er det Nødterftige, hvad saa? Kan Vedkommende saa henvende sig til det offentlige Fattigvæsenes Bestyrelse, nemlig Kommunalbestyrelsen, med Forlangende om yderligere Hjælp? Jeg kan ikke se rettere, end at han vil kunne gjøre det — naturligvis naar han vil udserke sig for de Ubehageligheder, der klæbe ved at komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at der da vil kunne indtræde en høist mærkelig Strid imellem de to forskjellige Bestyrelser om Omfanget af den Hjælp, der er fornøden. Der er ingen Tvivl om begge Bestyrelseres Kompetence til at udøve et Skjøn og sige, at det og det er nødvendigt. Naturligvis har efter dette Forslag den vedkommende Bestyrelse af Understøttelseskassen den samme Ret — det er fuldstændig rigtig betegnet — som efter Grundloven er givet rette Vedkommende, til at yde Fattig-hjælp, den nemlig, som omhandles i dette Lovforslag. Men jeg vil da bemærke, at, indrømmer